

VIKTÓRIA ODAADTA A VESÉJÉT SZERELMÉNEK, GÁBORNAK

„Csodálatos érzés, hogy megmenthettem az életét”

A szervátültetés magát az újjászületést jelenti. Viktória ezért döntött úgy, hogy felajánlja az egyik veséjét komoly betegséggel küzdő vőlegényének. Az élő donoros transzplantációnak köszönhetően Gábor már teljes életet élhet.

Ha megkérdeznénk tőlük, melyik volt számukra az idei év legfontosabb hónapja, vélhetően kettőt is említenének. Merthogy áprilisban Dániel Gábor sikeres veseátültetésen esett át, októberben pedig összeházasodtak.

Három évig dialízisre járt

Több mint tíz évvel ezelőtt egy cégnél dolgoztak, és kollégákból hamar jó barátok

lettek. Később Viki munkahelyet váltott, de továbbra is tartották a kapcsolatot. 2021 tavaszán pedig elkezdtek egyre gyakrabban találkozni. „Minden hétvégén szerveztünk valamilyen közös programot, aztán idővel úgy éreztük, hogy a jövőben már nem csak a hétvégeket szeretnénk együtt tölteni” – meséli a fiatalasszony. „Nekem pont akkor kezdődött a dialízisem, amikor a találkozásaink sűrűbbé váltak – teszi hozzá

Gábor. – 25 éves koromban egy rutinvizsgálatnál derült ki, hogy policisztás vesebetegségben szenvedek. Ez egy örökletes rendellenesség, édesanyám hordozta a betegséget, az öcsém is és én is tőle örököltük. Anyukámat nagyon korán, 31 éves korában elvesztettük, és sajnos tavaly az öcsémet is. A diagnózis után évente jártam kontrollra, de a veseproblémám akkor még nem okozott semmilyen panaszt. Mígnem 35 éves

koromban elkezdtek romlani a vesefunkciós értékek, és onnantól fogva egyre gyakrabban kellett ellenőrzésre járnom.” A férfi szerint nagyon sok múlik a hozzáálláson. „Másfél évvel a dialízis megkezdése előtt felkerültem a transzplantációs listára, hogy megpróbáljam elérni a vesepótló kezelést, de nem volt egyetlen riasztásom sem. Amikor az értékeim olyan mértékben megemelkedtek, hogy már nem várhattunk a terápiával, el kellett fogadnom: ahhoz, hogy az életemet a lehető legnormálisabban élhessem, szükség van erre az eljárásra.” „Gábor három évig hetente

Négy hónappal a műtét után már túráztak a Tátrában

Gábornak azóta szorgalmasan dolgozik a feleségével közös veséje

háromszor dialízisre járt. Rendkívül jól tolerálta a kezelést – mondja Viki. – Az érintett napokat leszámítva teljes életet éltünk. Ő a munka mellett elvégzett egy mesterképzést, sportoltunk, kirándultunk, barátokkal találkoztunk, rengeteget utaztunk, és beköltöztünk a majdnem kész új házukba. Tavaly októberben pedig elkezdtük szervezni az esküvönket.”

Hatalmas gesztus és bátorság

Egy idő után nyilvánvalóvá vált, hogy a vesetranszplantáció jelentené Gábor számára a végleges megoldást. „A nefrológusommal beszéltem először az élő donoros szervátültetés lehetőségéről. Akkor azt mondtam, én senkit nem kérnék meg erre, és nem tudom, hogy fogadnám a felajánlást. Bennem ez a kérdés komoly lelki vívódást okozott a felelősség-érzet miatt. Ma is azt tartom, hogy a donor részéről ez egy

Oktoberben házasodtak össze

hatalmas gesztus és hatalmas bátorság. Viki többször is felajánlotta, hogy nekem adja az egyik veséjét, amit én nem akartam elfogadni. Úgy éreztem, ez túl nagy áldozat lenne a részéről.” „Egyrészt azt szerettem volna, hogy Gábornak ne kelljen tovább vesepótló kezelésre járnia, másrészt minél tovább dializálnak egy beteget, annál rosszab-

„Komoly lelki vívódást okozott, hogy elfogadtam-e a veséjét, túl nagy áldozatnak éreztem”

bak lesznek az életkilátásai” – magyarázza a felesége. „Két és fél éve voltam a transzplantációs listán, amikor Viki újra felvetette, legalább járjunk utána annak, hogy ő egyáltalán szóba jöhet-e donorként. Mivel akkor már tudtuk, hogy közös jövőt tervezünk, és szerettem volna a lehető legteljesebb életet élni Vikivel, rábólintottam a felajánlására.” Onnantól elindult a folyamat, és hat-hét hónapig tartott, mire túlestek minden szükséges vizsgálaton. „Közben egy kis csúszással ugyan, de beköltöztünk az új házukba, de a február elejére tervezett műtét meghiúsult, mert Gábor Covid-tesztje pozitív lett. Az

eset márciusban megismétlődött, amit elég rosszul éltünk meg, de a pozitív hozzáállásunk mindig sokat segített abban, hogy könnyebben áthidaljuk a nehézségeket.”

Négy hónap után már túráztak

A transzplantációra végül április 16-án került sor. A műtét jól sikerült, Gábor szervezete hamar befogadta az új szervet. „Az átültetés utáni napon meglepett a tízkilós súlyvesztés, nagyon szorgalmasan dolgozott a most már „közös” vesénk, és a laboreredményeim napról napra jelentősen javultak. Ezzel szemben Viki az operáció után komoly fájdalommal küzdött, nekem pedig nagyon vacak érzés volt azt megélni, hogy a szerelmem ott fekszik karnyújtásnyira tőlem, és nem tudok segíteni neki.” „A műtét utáni hat-nyolc hetet eléggé megszenvedtem, de hála istennek, azóta jól érzem magam. Velem ellentétben Gábor az első itthon töltött naptól kezdve irigylésre méltóan energikus volt. Mivel egyébként is home office-ban dolgozik, végezte a munkáját, azonkívül kertészkedett, és sportolt a házában kialakított konditeremben. Emellett a lábadozásunk alatt rengeteget sétáltunk.” „Négy hónap elteltével pedig már a Tátrában túráztunk, és megmászunk két csúcsot – újságolja a férfi. – Elmondhatatlanul jó érzés, hogy szervátültettként újra teljes életet élhetek.”

Immár boldog férjként, ugyanis Viki és Gábor október első szombatján összeházasodtak. „A transzplantáció kapcsán komoly felelősséget érzek a feleségem irányába, és úgy gondolom, ha már ő ekkora áldozatot hozott értem, és lemondott az egyik veséjéről azért, hogy én meggyógyuljak, akkor nekem kutya kötelességem odafigyelni az új szervre.” „En ezt az egészet nem úgy élttem meg, hogy valamiféle hőstettet vittem véghez – pillantottam Viki a férjére. – Büszkeséggel tölt el, hogy segítettem Gábornak. Csodálatos érzés, hogy megment(h)ettem az életét.”

SZÜCS ANIKÓ

FOTÓ: